

Tijdschrift voor Tandheelkunde

JUNI 1933

XL JAARGANG AFLEVERING 6

REDACTIONEEL GEDEELTE

TOEKOMSTBEELDEN

Het is wellicht een van de meest beangstigende verschijnselen van dezen tijd, dat de mensch en de menschheid een zóó groot gevoel voor „mineur” heeft, dat men geneigd is, het zwaartepunt te zoeken in alles wat wijst op teruggang en over het hoofd te zien het vele, dat — ondanks alles — wijst in de richting van verbetering en vooruitgang.

Zoo zijn er gelukkigerwijze ook op tandheelkundig gebied tal van factoren, die naast de weinig verheugende teekenen des tijds, ons het besef geven, dat er toch is een gestadig groeiende — niet meer te stuiten — tandheelkundige opvoeding, die binnen afzienbaren tijd moet leiden tot een aanzienlijke verbetering van de mondhygiënische toestanden in ons land.

Voor een niet gering deel is dit het gevolg van de voortdurende propaganda door tandheelkundige organisaties en dit is te meer mogelijk geworden sinds de oprichting onzer Maatschappij, die ook in dit opzicht door het ontstaan der „Afdelingen” beter werk heeft kunnen doen, dan voordien alleen van uit „centrale punten” mogelijk was.

Zoo is dan ook de stijging van het ledental dier afdelingen, die de belangstelling in de kleinere plaatsen heeft verhoogd, voor dit streven gunstig geweest en die stijging heeft in den loop der jaren al splitsingen tengevolge gehad. De laatste van die splitsingen is geweest de scheiding van de

afdeeling Zuid-Nederland, in een afdeeling Brabant en Zeeland en een afzonderlijke afdeeling Limburg, welke laatste op 13 Mei j.l. in Roermond is geconstitueerd.

Het feit dat 90% der leden daar aanwezig was (en eenige waren alleen door ziekten verhinderd) wijst wel op het enthousiasme der Limburgers voor hunne jonge afdeeling en wij zijn dan ook vol vertrouwen, dat van Limburg uit een nieuwe dosis werkkraft aan de andere afdeelingen zal worden toegevoegd.

Is dit een der symptomen der „innerlijke” versteviging van het groeiproces, ook andere zijn duidelijk aanwijsbaar.

Wanneer de Gemeentelijke Geneeskundige Dienst van Amsterdam de velerlei belanghebbenden bijeenroept om te overwegen, wat er gedaan kan worden om de schooltandheelkundig behandelde kinderen na afloop „op te vangen” en hij vindt daarbij alle partijen tot medewerking bereid, omdat allen inzien, dat hier een volgende stap gedaan moet worden in de richting van de preventieve sociale tandheelkunde, dan wijst dit alweer op de gelukkige gevolgen van de eenmaal aangevangen schooltandheelkunde.

Wanneer een dag later in den Haag, onder de auspiciën van den Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid en onder presidium van Prof. H e r i n g a een Landelijke Vereeniging wordt gesticht voor preventieve tandheelkunde, die wil trachten met de *daad* de uitvoerbaarheid aan te toonen van wat bijv. de Ver. tot bestrijding van het Tandbederf zoovele jaren in woord en geschrift heeft gepropageerd en daarbij eveneens op den steun van de uitgenoodigde partijen (regeringsinstanties, de verschillende Kruisvereenigingen, de fondsen, de medici, de tandartsen) kan rekenen, dan is daar een tweede, niet minder belangrijk, symptoom van den zelfden aaru te vinden.

En als tenslotte het Instituut voor preventieve Geneeskunde, in samenwerking met de Ver. tot bestrijding van het Tandbederf een prijsvraag uitschrijft, „waarbij gevraagd wordt naar een proefondervindelijk onderzoek naar de facto-

ren, die invloed uitoefenen op de vorming, resp. op de instandhouding van de harde tandweefsels en die dus het optreden van tandbederf voorkomen of tegengaan", dan ligt hier het bewijs hoezeer ook de medische autoriteiten de noodzakelijkheid gaan beseffen om aandacht aan deze vraagstukken te wijden.

Wie zich de moeite neemt zich even terug te willen denken in den toestand van nog geen vijf en twintig jaar geleden, toen niet alleen het begrip schooltandheelkunde als een fantastische dwaasheid werd beschouwd, maar ook het werk in de fondsen vrijwel uitsluitend bestond in extractie en prothese, die zal zonder meer willen toegeven, dat sinds dien tijd een geduchte schrede vooruit is gedaan en dat men goed doet deze dingen niet met maanden, maar met jaren te meten.

Wanneer dan de volgende stap van het programma is, den belanghebbenden bij te brengen, dat de preventieve hulp thuis hoort in de fondsen, niet alleen op humanitaire, maar ook op economische gronden, dan moet men zich niet verbazen, dat deze stelling, die ook in tandheilkundige kringen voor luttele jaren nog geen gemeengoed was, nog niet zonder meer door buitenstaanders wordt aanvaard.

Maar hetzelfde vertrouwen in de gezondheid van ons inzicht en de redelijkheid der argumenten, dat ons in de afgelopen jaren gebracht heeft tot waar wij zijn aangekomen, zal ons in de nabije toekomst brengen tot het volgende nog aanzienlijk belangrijker stadium: het behoud van een behoorlijk gebit voor de overgrootte massa van het Nederlandsche Volk!

Wij zullen daarvoor noodig hebben de toegewijde medewerking van alle tandartsen, die meer dan leeken dit vermogen, weten en beseffen van hoeveel waarde dit resultaat zou zijn, ook uit een oogpunt van preventieve sociale geneeskunde.

Laat ons hopen, dat wij eerlang in dit Tijdschrift zullen kunen vermelden, dat ook die tweede stap in de goede richting met succes is bekroond en dat zodoende er met goeden wil uit deze tijden ook nog wel iets anders te halen is, dan uitsluitend crisisverschijnselen!

N.